

Zpěvník
Veselá 2000
Výběr písní a grafická úprava:
Stanislava Bartošová
(c) 2000

ZPĚVNÍK

Veselá 2000

Jméno :

Bedna od whisky

A- C A- E
1. Dneska už mi fóry nák nejdou přes pysky,
A- C A- E A-
stojím s dlouhou kravatou na bedně od whisky.
A- C A- E
Stojím s dlouhým obojkem jak stájovej pinč,
A- C A- E A-
tu kravatu co nosím mi navlík soudce Lynč.

A D E A
Ref.: Tak kopni do tý bedny, ať panstvo nečeká,
A D E A
jsou dlouhý schody do nebe a štreka daleká
A D E A
do nebeskýho báru, já sucho v krku mám,
A D E A-
tak kopni do tý bedny, ať na cestu se dám.

2. Mít tak všechny bedny od whisky vypitý,
postavil bych malej dům na louce ukrytý.
Postavil bych malej dům a z okna koukal ven
a chlastal bych tam s Billem a chlastal bych tam jen.

3. Kdyby si se, hochu, jen pořád nechtěl prát,
nemusel si dneska na týhle bedně stát.
Moh' si někde v suchu tu svoji whisky pít,
nemusel si, hochu, na krku laso mít.

4. Až kopneš do tý bedny, jak se to dělává,
do krku mi zůstane jen dírka mrňavá.
Jenom dírka mrňavá a k smrti jenom krok,
má to smutnej konec a whisky ani lok.

Ref.: . . . tak kopni do tý bedny!

(po každé sloce refrém)

Zelené pláně

A- D- A- E
1. Tam, kde zem duní kopyty stád,
A- D- C G
znám plno vůní, co dejchám je tak rád,
F G7 C A7
čpí tam pot koní a voní tymián,
D- G7 C E
kouř obzor cloní, jak dolinou je hnán.
A- D- A- E A-
Rád žiju na ní, tý pláni zelený.

2. Tam, kde mlejn s pilou proud řeky hnal,
já měl svou milou a moc jsem o ni stál.
Až přišlo psaní, ať na ni nečekám,
prý k čemu lhaní a tak jsem zůstal sám.
Sám, znenadání, v tý pláni zelený.

F G7 C
Ref.: Dál čistím chlív a lovím v ořeší,
F G7 C
jenom jako dřív mě žití netěší.
A- D-
Když hlídám stáj a slyším vítr dout,
A- D- H7 E
prosím, ať jí poví, že mám v srdci troud.

3. Kdo ví, až se doví, z těch větrnejch stran,
dál, že jen pro ni tu voní tymián,
vlak hned ten ranní ji u nás vyloží
a ona šťastná se k spánku uloží
sem, do mejch dlaní v tý pláni zelený.

Zahrada ticha

1. Je tam brána zdobená, cestu otevírá,
zahrada zelená všechno připomíná.
Jako dým závojų mlhou upředěných,
vstupuješ do ticha cestou vyvolených.
2. Je to březový háj, je to borový les,
je to anglický park, je to hluboký vřes.
Je to samota dnů, kde jsi pomalu zrál,
v zahradě zelený, kde sis na dětství hrál.
3. Jako dým závojų mlhou upředěných,
tam venku za branou leží studený sníh.
Zpočátku uslyšíš vítr a ptačí hlas,
v zahradě zelený přijdou do ticha zas.
4. Světlo připomíná rána slunečních dnů,
v zahradě zelený, v zahradě beze snů.
Uprostřed závratí sluncem prosvícených,
vstupuješ do ticha cestou vyvolených . . .

Bláznova ukolébavka (Ovečka)

1. Máš má ovečko dávno spát i píseň ptáků končí.
Kvůli nám přestal vítr vát, jen můra zírá zvenčí.
Já znám její zášť, tak vyhledej skryš,
zas má bílej plášť a v okně je mříž.

Ref.: Máš má ovečko dávno spát
a můžeš hřát, ty mě můžeš hřát.
Vždyť přijdou se ptát, zítra zas přijdou se ptát,
jestli ty v mých představách už mizíš.

2. Máš má ovečko dávno spát, dnes máme půlnoc temnou.
Ráno budou nám blátnů lát, že ráda snídáš se mnou.
Proč měl bych jim lhát, že jsem tady sám,
když tebe mám rád, když tebe tu mám.

Ref.:

Černobláska

1. Černobláska, pročpak nic tě netěší,
s nudou vstáváš s povzdechem jdeš spát,
stíny v tváři těžko něco vyřeší,
tvoje vrásky vůbec nemám rád.

Ref.: Černobláska, ty máš oči stvořené k úsměvům,
proč se neusmíváš, mračíš se na měsíc.
Černobláska, ty máš oči stvořené k úsměvům,
když se do zpěvu dáš tak ti to sluší víc.

2. Černobláska, nevzdaluje se od lidí
mnoho ztrácí, ten kdo zůstal sám
rozesmátou každý rád tě uvidí
no a já ti píseň zazpívám.

Ref.:

Vítr to ví (Míle a míle)

1. Míle a míle jsou cest, které znám,
jdou trávou i úbočím skal.
Jdou cesty zpátky a jdou cesty tam
a já na všech s vámi jsem stál.
Proč ale blátem nás kázali vést
a špínou si třísnilo šat?

Ref.: To ví snad jen dešť a vítr kolem nás
ten vítr co začal právě vát.

2. Míle a míle se táhnou těch cest,
a dál po nich zástupy jdou.
Kříže jsou bílé a lampičky hvězd
jen váhavě svítí tmou.
Bůh ví, co růží, jež dál mohly kvést,
spí v hlině těch práchnivejch blat!

Ref.:

3. Dejte mi stéblo a já budu rád,
i stéblo je záchranný pás.
Dejte mi flétnu a já budu hrát
a zpívat a ptát se vás:
Proč jen se účel tak rád mění v bič
a proč, že se má člověk bát?

Ref.:

Veselá statistika

C **A-**
1. Je statisticky dokázáno,
C **A-**
že ve Veselé každé ráno,
vyrojí se mnoho dětí,
a slunce svítí, mraky letí.

F **G**
Ref.: Poslouchejte písničku,
C **A-**
já mám verše v malíčku,
F **G**
buďme pořád v pohodě,
F **C**
všichni spolu ve shodě.

2. Když rosa nohu ráno smáčí,
ten váš úsměv to nám stačí.
Vždyť za rok jsme tu jenom jednou
a k ránu hvězdy vždycky zblednou.

Ref.:

3. A když náhodou se všechno mračí,
tak zavři oči a to stačí
a nálada se sama vrátí
a chmury z tváře se ti ztratí.

Ref.:

4. V lese, když se mlhy zvednou,
tak ohlédnem se ještě jednou
a vzpomínky co v sobě máme,
tak do příště si uchováme.

Ref.:

Dajána

G **E-** **C** **D7**
1. Lidé o ní říkají, že je v lásce nestálá,
G **E-** **C** **D7**
ona zatím potají jediného v myslí má .
G **E-** **C** **D7**
Na toho, kdo klid jí vzal, dnem i nocí čeká dál,
G **E-** **C** **D7** **G**
krásná, bláhová Dajána.

2. Ten, kdo klid jí navždy vzal, odešel si bůhví kam,
Dajána má v srdci žal, žije marným vzpomínkám,
předstírá-li ve dne smích, pláče v nocích bezesných,
krásná, bláhová Dajána.

3. Ospalá jde ulicí, nezbaví se lásky pout,
sny, jež voní skořicí, sny, jež nelze obejmout,
sama bude věčně snít, nenalezne nikdy klid,
krásná, bláhová Dajána.

Dej mi víc své lásky

E- **G**
1. Vymyslel jsem spoustu nápadů, aú,
E- **D H7**
co podporujou dobrou náladu, aú,
E-
hodit klíče do kanálu,
A **A-**
sjet po zadku holou skálu,
E- **H7** **E-**
v noci chodit strašit do hradu.

2. Dám si dvoje housle pod bradu, aú,
v bílé plachtě chodím pozadu, aú,
úplně melancholicky
s citem pro věc jako vždycky
vyrábím tu hradní záhadu.

D7 **G** **H7**
Ref.: Má drahá dej mi víc, má drahá dej mi víc,
E- **C** **G** **D7**
má drahá dej mi víc své lásky, aú,
G **H7**
já nechci skoro nic, já nechci skoro nic,
E- **C** **G** **D7**
já chci jen pohlédit tvé vlásky, aú.

3. Nejlepší z těch divnejch nápadů, aú,
mi dokonale zvednul náladu, aú,
natrhám ti sedmikrásky,
tebe celou s tvými vlásky
zamknu si na sedm západů, aú ...

Valčíček

C **G7**
Ref.: Tuhle písničku chtěl bych ti lásko dát,
C
ať ti každé den připomíná
F **C**
toho kdo je tvůj, čí ty jsi a kdo má rád,
G **C**
ať ti každé den připomíná.

1. Kluka jako ty hledám už spoustu let,
takový trošku trhlý mí já.
Dej mi ruku, pojď, půjdeme šlapat náš svět,
i když obrovskou práci to dá.

Ref.:

2. Fakt mi nevádí, že nos jak bambulku máš,
ani já nejsem žádný ideál.
Hlavně co uvnitř nosíš a co ukrýváš,
to je pouto, co vede nás dál.

Ref.:

Světlušky

1. Po stonku trávy míří k nám
světluška, ne, nech ji být,
ten její někde čeká sám,
když dotkneš se jí, třeba nebude ho chtít.

Ref.: Zkus se dotknou mě a potom zkusím to já,
kolik něhy nosí lidská dlaň.
Já nevím, ale mně se zdá, že záříš,
jak ze světlušek celá stráň.

2. Něco duní, neboj, klid,
to jen ve skalách tu bloudí vlak.
Světel oken dlouhá nit,
dotkne se nás, zmizí pak.

Ref.:

3. Po stonku trávy míří k nám,
světlušák ne nech ho být,
unavený chce být sám,
dělal světýlka a teď chce snít.

Ref.:

Frankie Dlouhán

1. Kolik je smutného, když mraky černé jdou
lidem nad hlavou, smutnou dálavou,
já slyšel příběh, který velkou pravdu měl,
za čas odletěl, každý zapomněl.

Ref.: Měl kapsu prázdnou Frankie Dlouhán,
po státech toulal se jen sám
a že byl veselej, tak každej měl ho rád,
tam ruce k dílu mlčky přiloží a zase jede dál
a každej, kdo s ním chvílku byl,
tak dlouho se pak smál.

2. Tam, kde byl pláč, tam Frankie hezkou píseň měl,
slzy neměl rád, chtěl se jenom smát.
A když pak večer ranče tiše usínaj,
Frankův zpěv jde dál, noci s písní dál.

Ref.:

3. Tak Frankieho vám jednou našli, přestal žít,
jeho srdce spí, tiše, smutně spí.
Bůhví jak, za co, tenhle smíšek konec měl,
farář píseň pěl, umíráček zněl.

Ref.:

Gobelín

1. Z cimbuří zněl můj táhlý tón,
když můj pán slavně z bran vyjel ven,
ta trubka či trouba, to jsem já, ne on,
vždyť on na hon vyrazil si jen.

2. Když na trofej číhal v doubravě,
kolem toulavý trubadúr šel,
měl pod paží loutnu, kuklu na hlavě,
a můj hlas pěkně v ústrety mu zněl.

R₁: Něžně v komnatách dámy ho vítaly,
aby na sladkou loutnu jim hrál,
spolu gobelin tkali, můj pán, ten lovil dál,
kluk-vykuk v kukle se jen smál.

3. Truvéra loutna sladká jsem,
trouba hlásná, ta netuší nic,
že můj pán té dámě zlíbal roucha lem,
je pravdy jenom polovic.

Stánky

1. U stánků na levnou krásu
postávaj a smějou se času
s cigaretou a holkou, co nemá kam jít.

2. Skleniček pár a pár tahů z trávy,
uteče den, jak večerní zprávy,
neuměj žít a bouřej se a neposlouchaj.

Ref.: Jen zahlídlí svět,
maj na duši vrásky,
tak málo je, málo je lásky,
ztracená víra, hrozny z vinic neposbírá.

3. U stánků na levnou krásu
postávaj a ze slov a hlasů
poznávám, jak málo jsme jim stačili dát.

Ref.: 2x

Skládanka

1. Tak od dneška vím, jak zavíráš oči, když pusu ti dávám,
jak otáčíš hlavu, všechno už víš, to co bych chtěl.

Snad se mi zdáš nebo nechápu nic,

snad jsem jen blázen co chtěl bych víc,

ty můj vánku skládanko hezká z kouzelných chvil.

2. Do závěsů nutí se den a my máme půlnoc
cítím tvůj dech a trochu se bráním hladit tě víc.
Poprvé blízko, blízko tě mám
a tvoje tvář je plná stop mých,
začnu se bát jestli to moje rád ti neublíží.

3. A už se mi stýská, pitomej čas, už musíš jít,
uklidím okurky, polštáře, naposledy pusu ti dávám,
ruce si chvíli nebudu mýt,
pel z tvójí kůže nechci si vzít,
tak zase zítra ty můj vánků milovaný.

4. Tak od dneška vím, jak zavíráš oči, když pusu ti dávám,
jak otáčíš hlavu, všechno už víš, to co bych chtěl.
Snad se mi zdáš nebo nechápu nic,
snad jsem jen blázen co chtěl bych víc,
ty můj vánku, skládanko hezká z kouzelných chvil

milovaná.

4. Spíš než šíp z toulce toulavá
píseň ze srdce zasáhne laň,
ten, kdo ví, jak tkát, nit s nití protkává,
útok je nebezpečná zbraň.

R₂: A že láska i les mají temný klín,

je tu paroží, truvér i laň,

a tak bude ten gobelin navždy zdobit síň,

výjev či historická daň,

R₃: Dam dava dam dáva dam dava dam dam dam
dam dava dam dáva dam dam
dam dava dam dáva dam dava dam dam dam
dam vadam dava dam dava dam.

R₂: pojď, popatř a pomodli se zaň ...

Ho ho Watanay

D **C** **D**
1. Spinkej můj maličký, máš v očích hvězdičky,
C **G** **D**
dám ti je do vlasů, tak usínej, tak usínej.

D **C**
Ref.: Hó, hó, Watanay, hó, hó, Watanay,
C **G** **D**
hó, hó, Watanay, Kiokéna, Kiokéna.

2. Sladkou vůni neseti noční motýl s perletí,
vánek co ho kolíbá, jak usíná, jak usíná.

Ref:

3. V lukách to zavoní, rád jezdiš na koni,
má barvu havraní, jak uhání, jak uhání.

Ref:

4. V dlani motýl usíná, hvězdička už zhasíná,
vánek co ji k tobě nes, až do léta ti odlétá.

Ref:

Rukávy

E- **D** **C** **H7**
1. Lásko tajemná, lásko bez jména, den co den kradeš spánek můj,
E- **D** **C** **H7** **E-**
dlouho vím, že tě ráda mám, ale touhu svou před tebou skrývám.
G **D** **C** **H7**
Vím, vím, že jsem troufalá, pane vysněný, pane vzdálený,
G **D** **C** **H7** **E-**
vím, vím, že jsem troufalá, ale přísahám, že se mi líbíš.

2. Dívko nesmělá, proč bys nesměla zítra se mnou si schůzku dát,
v lesním zákoutí ústa ztichnou ti, víno nám rozpaky zkrátí.
Má láska je tajnou hrou, paní vysněná, paní vzdálená,
má láska je hříšnou hrou, při níž rukávy zbarví se trávou.

3. Ty mě, můj pane, málo znáš, já doufala, že mi jméno dáš,
chvíle v náručí, to mně nestačí, pořád to jsou jenom chvíle.
Vím, vím, o co chtěl si hrát, ty's chtěl ublížit a já milovat,
vím, vím, o co chtěl si hrát, však mé rukávy zůstanou bílé.

4. Já tě, paní má, málo znal, místo k oltáři jsem tě k lůžku zval,
já líčil pastičku na chtivou šelmičku, laň ale nebudu střílet.
Vím, vím, to se může stát, někdy ublížit je též milovat,
vím, a vždy budu vzpomínat na tvé rukávy jako sníh bílé.

Ptáčata

G
1. Na kolejích stála a za uchem květ,

vlasý trávou zavázaný,
C **G**
s kytarou na zádech, strun už jen pět,
D7 **G**
hezký oči uplakaný.

2. Opuštěnejch ptáčat plnej je svět,
hnízda hledaj, neví co dál.
Vyšlápli jsme ránem a v neděli zpět,
za týden jsem u trati stál.

C **G**
Ref.: Víš, hoky těžší to maj,
A- **G**
víš, holky těžší to maj.

3. Říkal jsem jí štístko zatoulaný,
vždycky smála se a začala hrát,
o potocích, trávě a o znameních,
co lidi uměj ze zloby dát.

Ref.:

Chvilku poslouchej

A
on: Chvilku poslouchej láska má . . .
G **D** **A**
ona: Kdo mě volá, nejsem tuším dívka správná.

Kdo svá ústa tak blízko má.
G **D** **A**
on: Já tě volám, já tě ruším, láska dávná.

E
Ref.: (oba) Proto /: odpusť mi, láska má
D
snad se ti pouze zdá,
A **E**
že tě volám :/ . . . oujé . . .

ona: Já tě poslouchám, láska má . . .
on: . . . jak jen začít, člověk váhá, léta plynou.
Pak se rozhodne spíš to vzdá.
ona: Někdy stačí, láska drahá, říct mám jinou . . .

Ref.: (oba) Proto /: zapomeň, láska má
zapomeň dřív než já,
kdo tě volá :/ . . . oujé . . .

oba: Sbohem, zapomeň, láska má . . .
(pískání . . .)

Ref.: (3x)

Johanka

1. S hlavou skloněnou lidí zástup se tu dívá
nebe nad hlavou slyšíš dětskej pláč,
jenom s vírou svou stojí dívka plavá, bílá,
ohěň nad sebou, jenom s pravdou dál.

Ref.: Hej, muži, přidej, ohěň spí,

vždyť páni se nudí jen,

ať plameny nesou zprávu zlou,

jak skončil soudnej den s Johankou.

2. Dík svůj dal ti král, celá Francie si zpívá,
to se osud smál, smutek utíká,
s naší Johankou ke štěstí se země dívá,
vítr zprávu vál, že se dýchat dá.

Ref.:

3. S hlavou skloněnou lidí zástup se tu dívá,
nebe nad hlavou, slyšíš dětskej pláč.
Popel s vánkem ví, co se v dívčím srdci skrývá,
hra se zastaví, jiná začíná.

Ref.: Hej, muži, přidej, oheň spí,
vždyť páni se nudí jen,
ať plameny nesou zprávu zlou,
jak skončil soudnej den . . .

Povídej

1. Povídej, jestli tě má hodně rád, víc, než já,
jestli, když večer jdeš spát, ti polibek dá,
tak jako já, to už je dávno,
tak povídej, hej povídej.

2. Povídej, nechal tě být, vždyť měl tě tak rád,
nebo s ho nechala jít, když šel s jinou spát,
tak jako mě, to už je dávno,
tak povídej, hej povídej.

Ref.: Povídej, jestli se ti po mně stýská,

když večer jdeš spát,

jestli když venku se blýská,

nepřestala ses bát.

3. Povídej, ne já se nevrátím, jdi domů spát.
Svou lásku ti vyplatím, víc nemůžu dát,
jak jsem dal dřív, to už je dávno,
tak povídej, hej povídej.

Povídej, povídej, povídej.

Panenka

A D A D

1. Co skrýváš za víčky a plameny svíčky,

A E

snad houf bílých holubic nebo jen žal?

D A D A

Tak skončil ten první den, zmáčený krví,

E A

ani pouťovou panenku nezanechal.

D A E D A E

Ref.: Otevři oči, ty uspěchaná, dámo uplakaná,

D A D A E A

otevři oči, ta hloupá noc končí a mír je mezi náma.

2. Už si oblékni šaty i řetízek zlatý

a umyj se, půjdeme na karneval.

A na bílou kůži ti napíšu tuší,

že dámou jsi byla a zůstáváš dál.

Ref.:

Kytky

C A- F A-

1. Řekni, kde ty kytky jsou, co se s nima mohlo stát.

C A- F G

Řekni, kde ty kytky jsou, kde mohou být?

G A- F G

Dívky je tu během dne otrhaly do jedné

F C F G C

/: kdo to kdy pochopí :/

2. Řekni, kde ty dívky jsou, co se s nima mohlo stát,

řekni, kde ty dívky jsou, kde mohou být?

Muži si je vyhlédli, s sebou domů odvedli,

/: kdo to kdy pochopí :/

3. Řekni, kde ti muži jsou, co se s nima mohlo stát,

řekni, kde ti muži jsou, kde jen mohou být?

Muži v plné polní jdou, do války je zase zvou,

/: kdo to kdy pochopí :/

4. A kde jsou ti vojáci, co se s nima mohlo stát,

a kde jsou ti vojáci, kde jen mohou být?

Řada hrobů v zákrytu, meluzína kvílí tu,

/: kdo to kdy pochopí :/

5. Řekni, kde ty hroby jsou, co se s nima mohlo stát,

řekni, kde ty hroby jsou, kde mohou být?

Co tu kytek rozkvétá, od jara až do léta,

/: kdo to kdy pochopí :/

Lod' John B.

E

1. Už vyplouvá loď John B., už vyplouvá loď John B.,

H7

okamžik malý jen, než poplujem dál.

E E7 A A-

Tak nechte mě plout, tak nechte mě plout,

E H7 E

sil už málo mám, tak nechte mě plout.

2. Nejdřív jsem se napil, na zdraví všem připil,
vím, že cesta má konec už má.

Tak nechte mě plout, tak nechte mě plout,

sil už málo mám, tak nechte mě plout.

3. Sklenici svou dopil, zakrátko u mne byl,
okovy na ruce dal a pistole vzal.

Šerif John Stone (džan stoun), šerif John Stone,
moji svobodu vzal šerif John Stone.

Osamělý město (Tereza)

G C D G

1. Ten den, co vítr listí z města svál,

C D E-

můj džíp se vracel jakoby se bál,

C D G

ža asfaltový moře odliv má

C D E

a stáj, že svýho koně nepozná.

G

D

Ref.: Řekni, kolik je na světě, kolik je takovejch měst.

A-

E-

Řekni, kdo by se vracel, když všude je tisíce cest.

G

D

Tenkrát, když jsi mi, Terezo, řekla, že ráda mě máš,

A-

E-

tenkrát ptal jsem se, Terezo, kolik mi polibků dáš

D G

naposled, naposled.

2. Já z dálky viděl město v slunci stát
a dál jsem se jen shrůzou musel ptát,
proč vítr mlátí spoustou okenic,
proč jsou v ulicích auta, jinak nic?

3. Do prázdných beden zotvíranejch aut
zaznívá odněkud něžnej tón flaut.
A v závěji starýho papíru
válej se černý klapky z klavírů.

4. Tak loudám se tím hrozným městem sám
a vím, že Terezu už nepotkám.
Jen já tu zůstal s prázdnou ulicí
a osamělý město mlčí.

(po každé sloce refrém)

Než jdou malí oddíláci na kutě

1. Když jde malý Pavel spát, Pavel spát, Pavel spát,

s kytarou se mazlí rád, mazlí rád, mazlí rád.

Pohladí ji po krčku, po krčku, po krčku,

lásku on má v malíčku, v levém malíčku.

Ref.: Prosím vás, buďte tak hodné,

nerušte je, není to vhodné.

Nechejte je v klidu spát,

oni musí brzy vstát.

2. Když jde malý Roman spát, . . .

na své děti myslí rád, . . .

připije jim na zdraví, . . .

brzy se však unaví, brzy unaví.

3. Když jde malá Stáňa spát, . . .

foťbálek si musí dát, . . .

nacvičí si penalty, . . .

už lanaří ji ze Sparty, pravda ze Sparty.

4. Když jde malý Michal spát, . . .

tak si kníra češe rád, . . .

vždycky ho však rozcuchá,

pláče každá ropucha, každá ropucha.

5. Když jde malý Pepa spát, . . .

pořádek si dělá rád, . . .

smetákem se ohání, . . .

a Lord mu tam zaclání, velmi zaclání.

(po každé sloce refrém)

Montgomery

D **G** **E-**
1. Déšť ti holka smácel vlasy,
A7 **D** **A7**
z tvých očí zbyl prázdněj kruh.
D **G** **E-**
Kde jsou zbytky tvojí krásy,
A7 **D** **A7**
to ví dneska jenom Bůh.

Ref.: Z celé jižní eskadrony
nezbyl ani jeden muž.
V Montgomery bijou zvony,
déšť ti smývá ze rtů růž.

2. Na kopečku v prachu cesty
leží i tvůj generál.
V ruce šátek od nevěsty,
ale ruka leží dál.

Ref.:

3. Tvář má zšedivělou strachem,
zbylo v ní pár těžkých chvil.
Proužek krve stéká prachem,
vlasy lepí jako jíl.

Ref.:

4. Déšť ti šeptá jeho jméno,
šeptá ho i listoví.
Lásku měl rád, víc než život,
to ti nikdy nepoví.

Ref.:

Náhrobní kámen

G E- G A
1. Když půjdeš po cestě, kde růže vadnou,
G C G
kde rostou stromy bez listí,
E- G A
tak vyjdeš na místo, kde tvý slzy spadnou
G C G
na hrob co nikdo nečistí.

2. Jen starej rozbitej náhrobní kámen
řekne ti, kdo nemoh už dál.
Tak sepní ruce svý a zašeptej ámen,
ať jsi tulák nebo král.

Recitativ:

*Dřív děvče chodilo s kyticí růží, rozdávat lidem štěstí a svůj smích.
Oči jí maloval sám Bůh černou tuší, pod jejím krokem tál sníh.*

3. Všem lidem dávala náručí plnou,
sázela kytky podél cest.
Jednou však zmizela a jako když utne,
přestaly růže náhle kvést.

4. Pak jsem ji uviděl, ubohou vílu,
na zvadlých květech věčně snít.
Všem lidem rozdala svou lásku a sílu,
že sama dál nemohla žít.

5. Tak jsem jí postavil náhrobní kámen
a čerstvé růže jsem tam dal.
Pak jsem se pomodlil a zašeptal ámen
a svoji píseň jsem jí hrál.

Na předměstí stával dům

D A D A D
1. Na předměstí stával dům, malý chlapec si tam hrával.
D A D A D
Drak co vzlítal k oblakům, všechna tajná přání znával.
D A G D A G
Draci totiž vždycky ví to, co je klukům nejvíc líto,
D A D
když musí jít večer spát.

2. Jako víno dozrává,
jako v mořích vlny hasnou,
vzpomínka mi zůstává,
na tu smutnou zemi krásnou.
Na rybářské staré sítě,
na draka a malé dítě,
které nemá si s kým hrát.

3. Na provázku slunce měl,
oblohou se za ním vznášel.
Jako vánek šel kam chtěl,
smutné lampy lidem zhášel.
Pohádkovou dýchal vůní
mluvil řečí horských tůní,
průzračnou jak dětský smích.

4. Bílý koník běžel dál
zasněženou bílou plání,
na dlani sníh dětství tál,
i když padal bez ustání.
Den začíná tichou flétnou,
chvilí předtím nežli vzlétnou,
hejna ptáků ve větvích.

5. Na předměstí stával dům,
malý Lučín si tam hrával . . . *opakuje se 1. sloka*